

Tonight's news

הסגר הראשון תפס אותי בעיצומו של תהליך עבודה. חוסר השקט ואי הבהירות גרמו לי לחפש תשובות ומצאתי את עצמי יושבת שעות ארוכות מול מסך הטלוויזיה צופה במהדורות החדשות, מריצה קדימה ואחורה. בלי לדעת מחפשת את הרגע. גוף - עדיין לאן אני חותרת הצבתי שתי חצובות - האחת למצלמה, השנייה לזכוכית מגדלת העבודות "יומן הערב" הוא אוסף של הרגעים בהם בחרתי ללחוץ על הכפתור

יפעת פרנס

יומן הערב / חגית פלג רותם, נובמבר 2020

היומן המצולם של יפעת פרנס לוכד את סערת הרגשות של תקופת הקורונה הראשונה, דרך פריזמה ייחודית, של בידוד פריימים מתוך מהדורות החדשות והצגת "פוקוס בררני" באמצעות זכוכית מגדלת. הבחירה בתיעוד "יומן" מתוך שידורי החדשות היא סימפטומטית לתקופה, שבה נוצרה תלות רבה מתמיד בערוצי התקשורת והמידע, בניסיון למצוא היגיון בעולם שהשתנה ללא הכר. בעוד שהקרקע של המוכר והידוע הולכת ונשמטת תחת רגלינו, העולם הולך ומסתגר ואנחנו נאלצים להתבודד איש איש בביתו פנימה, ערוצי התקשורת הופכים לחלון אל המציאות.

תליית העיניים בשידורי החדשות היא חלק מההתנהגות השגורה, גם בימים רגילים. בשעת משבר היא מתחזקת ומשקפת את הצורך להשליט סדר ולהבין את המצב. אולם במקום למצוא תשובות, המידע שזרם ממסכי הטלוויזיה אל הצופים היה מקור לאי-ודאות והחמיר את אוירת החירום והפאניקה.

צמדי הצילומים כמו זוגות עיניים מתרוצצות בעצבנות, מתקשות למצוא פוקוס. בכל אחד מהם מופיע דימוי ממוקד על רקע מטושטש - עולם הפוך, הקורס לתוך עצמו. תחושת הבלבול והמתח של הסגר הראשון ממוסגרת במלבן הטלוויזיה ובקונטקסט של הפריימים החדשותיים.

מתוך הכאוס האמיתי מבודדת רגעים של צלילות, ממקדת את המבט בכל פעם בדבר יחיד, באדם, בנוף או בתופעה. מכונות ההנשמה, מעבדות הבדיקה, ראש הממשלה, אולפני החדשות, הרחוב הריק, הנוכחות המשטרית, חוף הים האסור, ריחוק חברתי ובידוד. הדימויים הם נקודות אחיזה, מקרא לעולם החדש.

יפעת פרנס, אמנית רב תחומית, משלבת בעבודתה חומרים מגוונים. ביומן המצולם היא משתמשת בדימויים הטלוויזיוניים כרדי-מייד - חומרים שהיא מנכסת והופכת לנקודת המבט האישית שלה. הדימויים מנוכרים, מורחקים ומושטחים בסדרה של פילטרים: עדשת המצלמה של יפעת המצלמת דרך זכוכית מגדלת; מסך הטלוויזיה, מצלמת הווידאו שצילמה את האירועים.

מהדורות החדשות מטבען הן כרוניקה של אירועים. היומן של יפעת תולה מבט בגורם חיצוני, יוצר ניתוק מהעצמי והרחקת עדות, אך משליך על היוצרת. מציב אותה כצופה ומצפה למידע, אך גם כמי שמחפשת את אותם עוגנים להיאחז בהם: תאריך, שעה, אירוע, תמונה, שהפכו לחסרי משמעות בעיסה של שידורי חדשות אינסופיים..